

50 NAČINA
DA NAĐEŠ
ONOG PRAVOG

LUSI-EN HOLMS

Prevela
Gordana Subotić

Laguna

Naslov originala

Lucy-Anne Holmes
50 WAYS TO FIND A LOVER

Copyright © Lucy-Anne Holmes 2009
The right of Lucy-Anne Holmes to be identified as the author
of this work has been asserted by her in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.
All rights reserved.
Translation copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mami i tati
Hvala vam na svemu
(molim vas, ne čitajte nepristojne delove)

♥ Prvo poglavlje ♥

Neudata sam. Baba-devojka. Sama. Nevoljena. Neželjena. Odbačena. Solo. Mono.

Osećam se kao stara fijesta što rđa zaključana u garaži. Oglas u *Autu* nije naišao ni na kakvo zanimanje. Postoji neverovatan broj novijih modela koji su imali samo jednog pažljivog vlasnika. Nažalost, ja sam imala nekoliko vrlo neotesanih, mentalno nestabilnih vlasnika. Imam dvadeset devet godina ili, da budem preciznija, skoro trideset.

Takođe sam i nezaposlena, trenutno mamurna glumica. Moj život je besmislen, izazivam neprijatnosti i smrdim. Ja sam kao gljivična infekcija.

Mislim da neko pokušava da se probije kroz moju lobanju i meko tkivo. Zašto ne mogu da se probudim i da i dalje budem pijana? Mnogo je zabavnije probuditi se pijan nego mamuran. Onda možeš da nastaviš s upražnjavanjem loše navike koja te nikad neće izneveriti. Moje opsežno istraživanje mamurluka navelo me je na zaključak da u takvom stanju samo dve stvari mogu da te spasu:

1. čašica porta
2. seks

Danas nijedan od ta dva leka ne dolazi u obzir. Prošle noći sam ispila sav porto, a seks nisam imala tri stotine dvadeset pet dana.

Mogu samo da ležim ovde što duže, ceo dan, zalepljenih kapaka. Molim te, Bože, ne dozvoli da me Sajmon zatekne u ovakvom stanju. Sajmon je protivnik mamurluka. Takođe je i moj cimer. Ima više energije od hiperaktivnog deteta na spidu. Upravo trenira za Londonski maraton, tako da je stalno u punoj brzini. Živim u strahu da bi svakog časa mogao da prsne od endorfina. Kad bi pukao, napravio bi pravi kaos, zato što živimo u najmanjem dvosobnom stanu u Kamden Taunu u Londonu.

Treba samo da otvorim desno oko i da pogledam koliko je sati: deset i četrnaest minuta ujutru. Možda danas i nije tako loše biti nezaposlena glumica. Mobilni telefon mi vibrira u ruci. Izgleda da sam prespavala noć potpuno obučena, u svom krevetu za jednu osobu, držeći u ruci mobilni telefon. Gadim se same sebe. Često.

Molim ti se, Bože, da to bude moj agent. Prošle nedelje sam imala dve audicije za ulogu razuzdane pastirice u predstavi *Kako vam drago* Kraljevske Šekspirove pozorišne trupe. Donela sam hrabru odluku da čitam ulogu pastirice velškim izgovorom. Zaključila sam da u Velsu ima mnogo ovaca. Počela sam da čitam velškim izgovorom koji se žalosno pretvorio u jamajkanski, zatim u litvanski, da bi najveći deo zvučao kao da sam pristigla iz Kenta. Kad sam završila, režiser me je dugo posmatrao u neverici, a onda je uporno ponavljao kako je radnja komada smeštena u Samersetu. Pomislila sam da sam izvršila audicijsko samoubistvo, ali

potom su me ponovo pozvali, što znači da postoje odlične mogućnosti da će mi dati ulogu.

Žudim za ovim poslom kao što žuta štampa žudi za ljubavnim skandalom zvezde televizijske sapunice. Ići ću u Stratford na Ejvonu, onda ću ići i na turneju po SAD. Molim ti se, molim ti se, Bože, ako je to moj agent koji mi javlja da sam dobila posao, obećavam da ću biti fina prema Amerikancima dok budem na putu. (Išla sam u katoličku školu. Trinaest godina sam se kiselila u katolicizmu. Sad često razgovaram s Bogom. Rekoh „razgovaram“, ali zapravo se samo ja njemu obraćam zbog koječega. On ne mari za mene.)

„Jutro, sunašce.“ I dalje ne mari za mene. Ovo nije moj agent, već moja najbolja prijateljica Džulija. Mislim da je Džuliji malo oštećen sluh jer godinama pleše pored zvučnika u noćnom klubu. Uvek urla kao da stoji pored pojačala.

„Pssst“, prošaputala sam.

„Kako si danas, sunašce?“, zvučala je kao da je vrlo zabrinuta za mene.

„Mmmhmm“, bio je jedini bedni zvuk koji sam uspela da izbacim iz sebe.

„Hajde, Saro, nije on vredan toga. On je drkadžija.“

„Aaah!“, zacvilela sam.

Pamćenje mi se vraćalo u groznim talasima. Počela sam da kukam i da se prisećam. Dok sam cmizdrila i sećala se, vrtela sam glavom, a dok sam vrtela glavom, kopile koje je pokušavalo da mi otkine glavu odjednom je pobesnelo i dohvatilo čekić.

„Hajde, Sar, biće bolje“, promrmljala je.

Volim Džuliju, ali neće mi biti bolje. Sinoć sam pozvala jednog muškarca da izađemo. Radi u lokalnom pabu. Odavno mi se sviđa. Ne kažem da je momak materijal za brak, ali

je živ heteroseksualac približno mojih godina. Ne srećem mnogo takvih, pa je moguće da sam se preterano uzbudila. Mislila sam da mu se sviđam. Poslala sam mu SMS pitajući ga da li bi voleo da pođe sa mnom na piće. Odmah mi je stigao sledeći odgovor:

Sori. Hoću da gledam Narniju na DVD-ju.

Mislim da sam poludela zbog ovog *sori*. Mada je možda u pitanju i *Narnija*. Šta god da me je pogodilo, činjenica je da sam posle toga ispila bocu porta, pojela sedam kriški tosta s puterom od kikirikija i celu noć plakala.

„*Narnija* je u svakom slučaju sranje“, ljubazno je rekla Džulija.

„Previše sam ponosna da bih mogla podneti da me tako odbije“, promrmljala sam.

„O, pile, to si i noćas govorila.“

I ne sećam se da sam noćas razgovarala s Džulijom.

„Tako sam i mislila“, slinila sam.

I zaista sam tako mislila. Jasno mi je da upotreba reči *sori* u SMS-u mnogima ne znači mnogo. Ali za mene to jeste mnogo. Ja ne vodim ljubav. Za mene je vođenje ljubavi put u nepoznato. Sama sam tri godine i devet meseci. Poznata sam po rečima: *Ne želim muškarca. Želim karijeru*. Poznata sam po tome što, kad ugledam par koji se ljubi, kažem: *Završiće se u suzama*. Ipak sam provela pet meseci skupljajući hrabrost da pozovem na sudar ćelavog tipa sa stomačićem koji radi u obližnjem pabu. Ponudila sam mu sebe, a on je rekao da bi radije gledao *Narniju* na DVD-ju. Moj ponos nije bio samo povređen nego razoren. A to boli, stvarno boli.

„Majku mu! Jesi li čula to zveckanje?“, uzviknu Džulija odmah pošto sam čula zveckanje. Džulija vozi tirkizni mercedes. Ogroman je i star, a kupila ga je na *Ibeju* za sto sedamdeset

funti. Zove ga Veliki tatica. Nemoguće je zamisliti nepouzdanije vozilo od Velikog taticice. No Džulija svejedno voli ta kola kao što mnoge žene vole hulje koje ih iznevere u neprijatnim i nezgodnim trenucima. Neće da čuje primedbe na račun Velikog taticice i nikad ga neće zameniti za nešto bolje.

„Izvini, sunašce. Treba da sipam malo vode u hladnjak ili nešto slično. Zvaću te kasnije.“

„Danas nisam sunašce“, zakukala sam, „danas mi se vrti u glavi.“

Vrlo tiho sam se ponovo spustila u krevet. Moram biti optimista. Pokušavam da mislim na nešto što uspešno radim. Nije mi lako da se nečeg setim. Onda mi je palo na pamet da mi jedino polazi za rukom da stvaram celulit i ponovo sam se rasplakala.

Sajmon mi je upao u sobu. Sajmon upada u moju sobu svakog jutra posle trčanja. Baca moja pisma na gomilu neotvorenih koverata, a onda gleda svoje mišićice u mom velikom ogledalu.

Sajmona sam upoznala pre dvanaest godina u odvratnom noćnom klubu po imenu *Dremuckanje* (za ljude iz kraja: *Smrduckanje* ili *Prduckanje*). Plesao je pored mene i rekao: *Hajde da se kresnemo, molim te, neće dugo trajati*. Tu rečenicu je prethodno bio izgovorio trima mojim prijateljicama. Nisam se kresnula s njim, ali sam se nasmejala i od tada smo prijatelji. Sajmon je vreme između dvadesete i tridesete godine uglavnom proveo u Južnoj Americi, vodeći imućne ljude na smela avanturistička putovanja. Kompanija za koju je radio propala je pre godinu dana, pa se Sajmon vratio u London i deli sa mnom stan. Sad pokušava da zaradi novac kako bi osnovao sopstvenu firmu koja bi se bavila istim poslom. To znači da će, ako ga neko pita šta radi, reći da je preduzetnik

i pokušaće da vam proda nešto što ne želite. Trenutno je to BMW koji je malo prešao ili pokretna traka za trčanje u odličnom stanju. Trideset mu je godina. Tamnokos je i ima savršeno telo. Džulija je nedavno videla Sajmona bez majice i taj prizor ju je ostavio bez teksta. Poznajem Džuliju petnaest godina i ne sećam se da je ikad ostala bez teksta.

Sad Sajmon stoji pred vratima moje sobe i isteže mišiće na nogama držeći se za dovratak.

„Uh, izgledaš kao pačja guzica, a tako i smrdiš.“ Ustuknuo je spuštajući beli koverat koji je ličio na zvaničan dopis na gomilu neotvorenih belih koverata na podu koji su ličili na zvanične dopise.

„Molim te, molim te, odjebi... tiho“, slabašno sam zacvilela.

„Ne mogu da verujem da te je ćelavi otkaćio!“ Pokušao je da izgovori to saosećajno, ali videla sam da mu se uglovi usana izvijaju.

„Otkud ti znaš?“ Bilo mi je teško da govorim, zato sam samo usnama uobličila reči.

„Sar, provela si petnaest minuta u krevetu između mene i Rut, kukajući što te je odbio. Povraćala si puter od kikirikija. Ne sećaš se, je l' da?“

Odmahnula sam glavom kao neko smušeno derle.

„Jutros je zvao tvoj tata. Zvučao je vrlo uzbuđeno.“

Onda je Sajmon uradio nešto što mu nikad neću oprostiti. Razmakao je zavese na prozoru.

„Trebalo da popiješ mnogo vode i neki proteinski napitak, a zatim treba da ustaneš i da iskoristiš ovaj divan dan.“

Dobauljala sam do telefona, dok je Sajmon dovikivao: „Pomenuo sam mu traku za trčanje, prodaću mu je za svega dvesta dvadeset pet funti.“

Moj tata je prilično kočoperan. Čak i hrče pobedonosno. Nedavno se penzionisao. Sad igra golf kad je sunčano vreme, a zove me kad pada kiša.

„Imaš li vesti od Šekspirove trupe?“ glasno je zapevušio.

„Još nemam“, prošaputala sam.

„Govori glasnije! Mislim da sam ti našao sjajnu ulogu, Saro. Hoću da ti pročitam članak iz lokalnih novina. Gde si mi sad naočare? Val! Val! Gde su mi naočare?“ To je zaštitni znak mog oca. Nikad ne razgovara telefonom a da pri tom ne postavi bar pet pitanja mojoj majci. Zaglušujuće se dere. „Val! Val! O, našao sam ih, ne brini, draga. Dakle, mislim da si ti buduća Kejt Vinslet.“

„Pre bih mogla da postanem ledi Tora Hird.* Hajde, kaži mi o čemu je reč“, krkljala sam.

„Slušaj ovo: *Imate između dvadeset pet i trideset pet godina, sami ste, druželjubivi i tragate za ljubavlju? Televizijski rijaliti šou pomoći će vam da nađete gospodina Pravog.*“

„Tata, to je oglas za rijaliti šou.“

„Kako to misliš?“

Moj tata je iz doba kad su produkcijske kompanije u Velikoj Britaniji pravile pametne drame i privlačne komedije. Verovatno nikad nije čuo za Džeja Gudija.**

„Rijaliti šou, tata. To je leglo zla; osmišljeno da izvrigne podsmehu pojedinca zarad zadovoljstva publike koja prati ranovečernji program. Oni ne traže glumce, tata, oni traže stvarne osobe. U svakom slučaju, hvala ti što misliš na mene.“

Onda se oglasio blender zato što je Sajmon počeo da mi pravi proteinski šejk. Sigurna sam da je nekako pojačao zvuk.

* Čuvena engleska komičarka koja je šezdesetih godina glumila u mnogim televizijskim komedijama. (Prim. prev.)

** Tvorac i autor britanskih rijaliti TV programa. (Prim. prev.)

Pogledala sam ga prezrivo poput Gonerile, koju sam savršeno odigrala pre nekoliko godina u amaterskoj predstavi *Kralj Lir*. Možda bi trebalo malo da je usavršim, zato što me je ravnodušno pogledao i usnama oblikovao reč „maratonac“.

„Stvar je u tome, Saro, što sam poslao pismo producentu.“

„ŠTA si uradio?“, zakukala sam.

„Poslao sam pismo producentu. Napisao sam mu: *Dragi gospodine Kako-god-da-se-zovete, ja mislim da je moja ćerka ono što tražite. Ima...*“

„Oooh“, zakukala sam, prekidajući ga. „Nemam skoro trideset, imam dvadeset devet!“

„Pusti me da završim. *Ima skoro trideset godina, vedre je naravi, usled čega često sramoti majku, i sjajna je glumica, tako da bi to mogla biti savršena uloga za nju. Godinama je sama i mi, njena majka i ja, brinemo da nikad neće naći nekog s kim će deliti život. Ona tvrdi da ne veruje u ljubav. Kaže da ne želi da bude ni sa kim, ali mi mislimo da zapravo želi.*“

„Zmijo podmukla. Ma, dobro, mnoge žene će želeći da rade tako nešto. Sumnjam da će ti se taj producent javiti.“

„Ovaj, stvar je u tome, Saro, što su jutros zvali i dugo ćaskali sa mnom i s tvojom mamom. Smatraju da si savršena za njih.“

„Tata!“, zacvilela sam. „Znam da želiš da budem srećna. Ali ja jesam srećna. Nije mi potreban muškarac. I svakako mi nije potrebno da učestvujem u prokletom rijaliti programu. Moram da se usredsredim na karijeru.“

„Razmisli o tome, Saro, to će ti omogućiti da se dokažeš kao glumica i možda ćeš naći nekog finog mladića s kojim ćeš provoditi vreme. U svakom slučaju, producentkinja će te zvati danas u jedanaest. Samo da te obavestim.“

Ne znam šta da kažem. Zato sam uradila ono što obično radim kad sam nemoćna, kad nemam šta da kažem. Ispustila sam zvuk „grrr“ što sam glasnije mogla. Prvi put sam to učinila ovako strašno mamurna. I neću nikad više, zato što mi je, onako gnevnoj, pripala muka. Otrčala sam u kupatilo i nabila glavu u klozetsku šolju. Proklinjala sam sebe što nikad nisam naučila Sajmona da koristi četku za čišćenje šolje. Dugo sam se zadržala puštajući vodu, povraćajući i razmišljajući. Razmišljala sam o poruci „sori“, o rijaliti programu, o izostalom odgovoru u vezi s audicijom za Šekspira i povraćala sam. To i nije najbolji početak dana.

Sajmon je pokucao na vrata kupatila. Provirila sam, zelena u licu.

„Stavio sam nov citat na tablu“, ponosno mi kaže. Sajmon i ja imamo u predsoblju tablu na kojoj jedno drugom ostavljamo poruke. Obično su to poruke tipa MOŽEŠ LI DA MI POZAJMIŠ DESET FUNTI? ili IZNEO SAM SMEĆE ili SMRDIŠ, ali Sajmon je nedavno otkrio misli čoveka po imenu Ekhart Tol, koji je majstor za pozitivno razmišljanje, i sad mi svakodnevno ostavlja pogrešno napisane podsticajne poruke. Pogledala sam današnju poslanicu i zavrtela glavom. IZIDŽI IZ ČAURE. Uzela sam svoju olovku iz beležnice okačene na zidu. Ispravila sam mu slovne i gramatičke greške. Napisala sam SATANA TI JE ZAPOSEO MOZAK, kad sam začula telefon. Bilo je tačno jedanaest sati.